

Κόκκινα από πάτρα ★ μαντηλία

ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ

ενάντια στην κρατική διαχείριση της covid-19 και την προπαγάνδα των δημαγωγών

#14 29/03/2021

Ο covid19 δεν προκάλεσε την καλούμενη υγειονομική κρίση. Αποτελεί, αντιθέτως, το ιδεολογικό περίβλημα διαχείρισης της παρούσας, παγκόσμιας, οικονομικής κρίσης. Άλλωστε, οι -άλλοτε περιφερειακές κι άλλοτε κεντρικές- κρίσεις, που προκαλεί ο διακρατικός ανταγωνισμός από τη δεκαετία του 1970 μέχρι σήμερα, ντύνονται πάντα μ' ένα «γενναίο ψεύδος», χάρη στο οποίο οι κοινωνικές αντιθέσεις αποκρύπτονται και η κυριαρχία επιβιώνει. Αυτό συμβαίνει, ξανά, σήμερα, ώστε να κρυφτεί το γεγονός πως το μέλλον υποθηκεύεται, οι κοινωνικές σχέσεις αποσαθρώνονται και οι πιο αδύναμοι δολοφονούνται με ορθολογική, γραφειοκρατική μεθοδικότητα. Έτσι εκτυλίσσεται η διαχείριση των κρίσεων στον 21^ο αιώνα. Έτσι περάσαμε από τον ψυχρό πόλεμο στον πόλεμο ενάντια στα ναρκωτικά, μετά στον πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία και, σήμερα, στην πανδημία, η οποία μας διδάσκει πως είμαστε όλοι θανάσιμοι εχθροί του διπλανού μας! Πρόκειται για μια φυσικοποιημένη διατύπωση του νεοφιλελευθερισμού· μια εννόηση της κοινωνικής ζωής ως πόλεμο μεταξύ ιδιωτών. Όλες οι επιστημονικές αποφάσεις που εμφανίζονται ως αναμφίβολη πραγματικότητα προκύπτουν ως λογικές συνέπειες αυτής της Αλήθειας. Θα 'πρεπε, όμως, να 'ναι προφανές πως τα θύματα του covid19, όπως και κάθε υγειονομικής απειλής, οφείλονται στην ταξική διακυβέρνηση. Πως «το τρένο δεν έχει οδηγό», και πως κάποιος πρέπει να τραβήξουν το «φρένο έκτακτης ανάγκης». ★

EDITORIAL

**Σηκώνουμε
τα κόκκινα μαντήλια!**

Λένε ότι το πρώτο θύμα κάθε πολέμου είναι πάντα η αλήθεια. Τι διαφορετικό θα περίμενε κανείς από έναν "πόλεμο κατά ενός αόρατου εχθρού";

Ανασηκώσαμε λοιπόν τα κόκκινα μαντήλια σαν δήλωση και κάλεσμα σε συλλογική κριτική, αντιπληροφόρηση και πράξη από την εργατική πλευρά της ιστορίας και απέναντι στα όσα μας συμβαίνουν. Προσπαθούμε να κατανοούμε τι και γιατί γίνεται και πώς θα το αντιπαλέψουμε, γιατί μόνο για το καλό μας δεν είναι. Ερευνούμε, σκεφτόμαστε, συζητάμε συλλογικά και πράττουμε.

Για περισσότερα επισκεφτείτε το <https://www.redscarves.net>

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

kokkinamantiliapatra@gmail.com

ΔΕ ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟ ΠΡΟΑΥΛΙΣΜΟ

ΘΕΛΟΥΜΕ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΩΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΤΙΜΩΝ

Κλείνοντας ένα χρόνο επιβολής λοκντάουν και περιοριστικών μέτρων και όλα και πιο εντεινόμενου κοινωνικού ελέγχου με υγειονομικά προσήματα, το κράτος και οι ειδικοί του μαζί με την αντιπαθή φάρα των δημαγωγών συνεχίζουν να παίρνουν με τα νεύρα μας και να υποτιμούν τη νοημοσύνη μας (πέρα από τη ζωή μας). Ένα από τα πολλά εφεργιστικά που κάνουν είναι να παρουσιάζουν τα αναπόφευκτα αποτελέσματα των δικών τους μέτρων ως δική μας ευθύνη και να κάνουν αυτό που ξέρουν (και για το οποίο πληρώνονται) καλύτερα: να κάνουν το άσπρο μαύρο και να μας κουνάνε το δάχτυλο. Και τι άλλο θα γινόταν από τη στιγμή που τους παραχωρήθηκε το δικαίωμα να κάνουν ό,τι θέλουν και να μη δίνουν λογαριασμό πουθενά;

Ας πάρουμε το παράδειγμα του νότιου πάρκου και κάποιων άλλων ανοιχτών δημόσιων χώρων στην Πάτρα. Όταν στην Πάτρα μάς επιβάλλουν τον εγκλεισμό στο σπίτι από τις 18.00 εώς κι ένα μήνα (ή τις 19.00 τώρα πια) γνωρίζουν ότι είναι αυτά ακριβώς τα μέτρα που επιβάλλουν τα οποία δημιουργούν τις συνθήκες ώστε να μαζεύεται πολύ περισσότερος κόσμος εκεί κάποιες συγκεκριμένες ώρες. Αυτό που συμβαίνει αντικειμενικά δεν είναι κάποια "ανεύθυνη και ανέμελη συμπεριφορά ανθρώπων που κάνουν ό,τι θέλουν" όπως είναι η χυδαία γραμμή ειδικών και δημοσιογράφων, αλλά ένας μαζικός προαυλισμός φυλακισμένων ανθρώπων. Ο παραλληλισμός με τη φυλακή έρχεται μόνος του στο μυαλό. Μας επιτρέπουν να προαυλιζόμαστε συγκεκριμένες ώρες και σε συγκεκριμένα μέρη καθώς κάποια άλλα μέρη είναι ουσιαστικά απαγορευμένα για προαυλισμό αφού εκεί παραμονεύουν οι μπάτσοι και τα πρόστιμα (σε αντίθεση βέβαια με το κλειστό κτίριο της φυλακής, το κράτος και οι μπάτσοι του μπορούν να μεταφέρουν τα μέρη προαυλισμού αν θυμηθούμε τι έγινε με την πλ. Γεωργίου και τα σκαλάκια της Αγ. Νικολάου).

Κι αν μαζεύεται κόσμος σε μέρη προαυλισμού σαν το νότιο πάρκο (που καλά κάνει και μαζεύεται) δε σημαίνει ότι είναι σώνει και ντε επιλογή του. Για την ακρίβεια έχει τέτοια δυνατότητα επιλογής, όση έχουν κι οι φυλακισμένοι για το αν θα βγουν στο προαύλιο της φυλακής (ή θα κάτσουν στο κελί τους). Και φυσικά, όπως και στη φυλακή, ο προαυλισμός δεν αναρεί την αφόρητη συνθήκη της φυλακίσης. Και σε μια πόλη με πληθυσμό 200.000, στους λίγους δημόσιους χώρους και εντός ενός ασφυκτικού χρονικού πλαισίου, το να συμπέσει ο προαυλισμός 1000 και 2000 ανθρώπων δεν είναι κάτι εντυπωσιακό σε αριθμούς αλλά αναλογικά αναπόφευκτο.

Τελευταία πολύ ακούγεται από διάφορους υποστηρικτές της καραντίνας ότι ουσιαστικά δεν έχουμε, λέει, λοκντάουν ή ότι αυτό είναι χαλαρό. Εμείς πάντως καθόλου χαλαροί δεν είμαστε με 4 μήνες λοκντάουν (ειδικά με απαγόρευση από τις 18.00 ή τις 19.00) και με ένα διαρκές άγχος για ενδεχόμενο έλεγχο από μπάτσους και επιβολή προστίμου. Ήδη ακόμα και κάποιοι δημαγωγοί των μμιε αναφέρουν όλο και πιο συχνά ότι "ο κόσμος έχει κουραστεί!". Κι αυτό δεν το λένε επειδή μας νοιάζονται, αλλά προειδοποιούν το σύστημα ότι όταν τετνώνουν συνεχώς το ελατήριο μπορεί αυτό να σκάσει στα μούτρα τους. Χρειάζεται λοιπόν να δημιουργούνται κάποιες βαλβίδες αποσυμπίεσης, όχι ως οάσεις ελευθερίας αλλά ως τρόπος που ένα κράτος διαχειρίζεται τον πληθυσμό του σε συνθήκες εγκλεισμού. Αυτό δε σημαίνει ότι θα σταματήσουν από μόνι τους να τετνώνουν το ελατήριο (μην ξεχνάμε ότι πέσει κλείσαν και το νότιο πάρκο, ενώ σε πολλές φυλακές έχουν απαγορεύσει και τον προαυλισμό). Κι επειδή πολύ το αναφέρουν τώρα τελευταία για λοκντάουν τύπου μαρτίου, η αλήθεια είναι ότι...

**...το κράτος, οι ειδικοί του και οι δημαγωγοί
όταν λένε λοκντάουν τύπου Μαρτίου,
εννοούν λοκντάουν τύπου 21ης Απριλίου**

**Κόκκινα
από πάτρα
μαντήλια**

14/03/2021
kokkinamantiliapatra@gmail.com

αφίσα που κολλήθηκε στους δρόμους της πόλης

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΕ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ: ΤΑΞΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΑΞΗΣ

Η ζωή του εργαζόμενου και της εργαζόμενης στα γρανάζια της εκπαιδευτικής διαδικασίας έχει γίνει ακόμη χειρότερη εν καιρώ λοκντάουν και υγιεινιστικής τρομοεκστρατείας.

Χιλιάδες εργαζόμενοι στον συγκεκριμένο τομέα έχουν αναγκαστεί, όπως χιλιάδες άλλοι εργάτες, να κλειστούν στο σπίτι τους σε καθημερινή βάση και να δουλεύουν για πολλές ώρες χωρίς να έχουν την δυνατότητα να βγουν. Οι απαιτήσεις τόσο στον ιδιωτικό όσο και στον δημόσιο χώρο είναι σκληρές και παράλογες. Και μπροστά σε αυτήν την όλο και μεγαλύτερη υποτίμηση μας, δεν έχουμε παρά να μιλήσουμε εμείς οι ίδιοι για τις εμπειρίες μας (και όχι "τρίτοι" που προσποιούνται ότι μας καταλαβαίνουν). Για να βρούμε το δίκιο μας. Για να βρεθούμε μαζί με άλλους και να οργανωθούμε.

Καταρχάς, ως εργάτες στην εκπαίδευση, είμαστε αναγκασμένοι να ζούμε στην πλήρη ακινησία καθισμένοι σε μια καρέκλα, μπροστά σε βιβλία και υπολογιστές για ώρες. Ο κόπος μας είναι νοητικός όσο δεν πάει και δεν υπάρχει το περιθώριο του να κάνουμε τα βασικά, να αποφορτιστούμε, να περπατήσουμε και να κάνουμε αυτά που θέλουμε εξαιτίας των απαγορευτικών μέτρων, όταν δεν δουλεύουμε.

Την ίδια ώρα, είμαστε αναγκασμένοι να παλεύουμε με την τεχνική γνώση υπολογιστών και συστημάτων/ψηφιακών αιθουσών τηλεκπαίδευσης λες κι αυτό είναι εύκολο ή πόσο μάλλον εύκολο για όλους. Οπότε, η δουλειά de facto είναι παραπάνω, καθώς γι' αυτήν αφιερώνουμε πολλές ώρες κατανόησης του μέσου της τηλεκπαίδευσης (ώρες που δεν τις πληρωνόμαστε) με τα ανάλογα γαμωσταυρίδια και νεύρα. Το ίντερνετ μπορεί να πέσει ανά πάσα στιγμή, την ίδια ώρα που είμαστε υπόλογοι σε ανώτερους και στα αφεντικά μας για την ομαλή έκβαση των μαθημάτων και την ολοκλήρωση της εκπαιδευτικής ύλης. Η αντιμετώπιση αυτών των τεχνικών προβλημάτων, όπως επίσης, το αν έχουμε πρόσβαση σε υπολογιστές, σε καλό ίντερνετ, σε κάμερα, μικρόφωνο και ηχείο είναι τις περισσότερες φορές κομμάτι της αξιολόγησής μας ή της διαδικασίας του να καταφέρουμε να βρούμε δουλειά, ενώ δεν θα έπρεπε καν να συμβαίνει κάτι τέτοιο.

Οι χώροι του σπιτιού μας πια δεν είναι ιδιωτικοί και μόνο για μας. Είναι πλέον χώροι δουλειάς. Κι όταν η κάμερα είναι ανοιχτή, η συνθήκη του μαθήματος ή οι επιταγές των αφεντικών μάς επιβάλλουν να έχουμε χώρο διαμορφωμένο για τους σκοπούς της δουλειάς μας, ενώ είναι το ίδιο το δωμάτιό μας. Επιπρόσθετα, δεν υπάρχει χώρος ή ξεχωριστό δωμάτιο για όλους και όλες στο σπίτι, για να δουλέψουν στην τηλεκπαίδευση, με αποτέλεσμα αυτή η συνθήκη να επηρεάζει τον τρόπο που ζούμε μαζί με τους δικούς μας την ώρα που δουλεύουμε.

Επίσης, διαρκώς ελέγχεται η υπακοή μας στην δουλειά μας, με αποτέλεσμα τα αφεντικά ειδικά στον ιδιωτικό τομέα να εφευρίσκουν διάφορους “ευφυείς” τρόπους για να μας ελέγχουν. Για να μην ξεχάσουμε, τις διάφορες παροχές που είμαστε αναγκασμένοι να παρέχουμε πολλές φορές απλήρωτοι (κι αν αρνιόμαστε... να μην έχουμε και πολύ μέλλον στην δουλειά) με τα διάφορα meetings, με την έξτρα γραμματειακή υποστήριξη και την αναζήτηση πρόσθετου εκπαιδευτικού υλικού για την δουλειά, “τώρα που υπάρχει άπλετος χρόνος στο σπίτι και δεν μπορούμε να ασχοληθούμε με κάτι άλλο!”.

Μεταξύ άλλων, στα αφεντικά έχει δοθεί μια άνεση να μας εφιστούν όλο και πιο πολύ την προσοχή μας για ζητήματα υγείας. Η υγεία έχει καταλήξει πολλές φορές να είναι μια ακόμη μορφή επόπτευσης, χειρισμού και αξιολόγησης εργαζόμενων ξεκινώντας από το τι φοράμε και πώς δείχνουμε μέχρι το να δείχνουμε το καλό παράδειγμα για την υγεία, το να προσέχουμε αν πάμε σε κάποιου το σπίτι, μέχρι το τι άποψη έχουμε για το σανεμβόλιο/πλατφόρμα των φαρμακοβιομηχανιών .

Την ίδια ώρα, που μπροστά στα μάτια μας κάθε μέρα, βλέπουμε τόσα ανήσυχα και νεανικά μυαλά να αναζητούν διέξοδο από την συνθήκη του lock down και των απαγορευτικών μέτρων. Μιλάμε για τις ζωές τόσων νέων ανθρώπων που ούτως ή άλλως ήταν αναγκασμένοι να μαθαίνουν τις αξίες ενός σάπιου εκπαιδευτικού συστήματος και μιας εθνοκρατικής προπαγάνδας. Μιλάμε για τα τόσα μυαλά που το σύστημα ούτως ή άλλως αξιολογεί για τις επιδόσεις τους. Και σα να μην έφτανε αυτό τα ονομάτισε και “υγειονομικές βόμβες” και τους πήρε το μόνο κοινωνικά χρήσιμο (για τα παιδιά!) στοιχείο της σχολικής και φροντιστηριακής ζωής που είναι η κοινωνικοποίηση και η τριβή με άλλους ανθρώπους. Τα παιδιά αντί να είναι έξω είναι αναγκασμένα λόγω αυτής της συνθήκης, για πολλές ώρες μέσα στην μέρα, να έχουν το δωμάτιό τους ως χώρο εκπαίδευσης. Που αν δεν υπάρχει υπολογιστής ή ίντερνετ, τα πράγματα είναι πιο δύσκολα. Που το πρόγραμμά τους εξακολουθεί και είναι βαρύ, γιατί όταν τελειώνει το μάθημα, ξεκινάνε τα διαβάσματα για το φροντιστήριο και το σχολείο, και χρόνος για μια βόλτα πολλές φορές δεν υπάρχει. Κι ας μην ξεχνάμε πως δεν είναι αυτονόητο το αν υπάρχει χώρος στο σπίτι για να γίνεται το μάθημα, όταν κι οι γονείς δουλεύουν εξ' αποστάσεως στο σπίτι. Ή δεν είναι σίγουρο, το αν θα υπάρχουν γονείς να βοηθάνε, όταν λείπουν από το σπίτι, επειδή δουλεύουν.

Σαν εργάτες στην εκπαιδευτική διαδικασία έχουμε συνειδητοποιήσει ότι το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος και ότι σκοπός της εκπαιδευτικής διαδικασίας είναι να παράξει τους αυριανούς πειθαρχημένους εργάτες. Τώρα ζούμε μια πιο σύγχρονη εφαρμογή αυτού του εύστοχου συνθήματος καθώς η περίφημη τηλεκπαίδευση δεν εκπαιδεύει πια μόνο τους μαθητές στο πώς θα είναι η ζωή από δω και πέρα, αλλά και αυτούς που εργάζονται ως διδάσκοντες. Θα το δεχτούμε;

Σημειώσεις με αφορμή τη Νέα Σμύρνη

(αστυνομική βία και αυθαιρεσία με υγειονομικά προσχήματα)

Η αστυνομική βία αλλά και η αστυνομική αυθαιρεσία του τύπου “ό,τι-θέλω-κάνω” υπήρχαν και προ απαγόρευσης κυκλοφορίας και καραντίνας. Οι πιο περιθωριοποιημένες ομάδες ειδικά το γνωρίζουν στο πετσί τους όσο δεν πάει. Αν κάτι άλλαξε μετά τον περασμένο μάρτη είναι ότι με ένα υγειονομικό πρόσχημα αυτό επεκτάθηκε δυνάμει σε πολύ μεγαλύτερα κομμάτια του πληθυσμού (βέβαια οι περιθωριοποιημένες ομάδες και τα κατώτερα στρώματα εξακολουθούν να το ζουν αυτό με ακόμη χειρότερο τρόπο). Η δύναμη που δόθηκε στους μπάτσους από το κράτος, τα μήντια, τους ειδικούς και τους υποστηρικτές της καραντίνας και των απαγορεύσεων, είναι ακόμα μεγαλύτερη απ’ ό,τι ήδη ήταν. Και χωρίς να ελέγχονται από κανέναν. Βέβαια ισχύει επίσης ότι αρκετά περιστατικά βγαίνουν στα μμε όπου κριτικάρονται οι μπάτσοι επειδή έκοψαν κάποιο πρόστιμο και η αυθαιρεσία έβγαζε μάτι. Και αυτό όμως κομμάτι της δημαγωγικής προπαγάνδας είναι και γίνεται για να παρουσιαστούν αυτά τα περιστατικά σαν εξαιρέσεις στον κανόνα που λέει ότι οι μπάτσοι προστατεύουν το κοινωνικό σύνολο από το νεό κορονοϊό ελέγχοντας τους πάντες και κόβοντας πρόστιμα στους “ανεύθυνους” (ε, και που και που το παρατραβάνε τα παιδιά!).

Τα όσα εκτυλίχθηκαν στη Ν. Σμύρνη (και αργότερα σε πολλές άλλες πόλεις με διαδηλώσεις ενάντια στην αστυνομική βία) ξεκίνησαν με αφορμή ένα σύνηθες πια περιστατικό. Εν προκειμένω τον έλεγχο κάποιων ανθρώπων και το κόψιμο προστίμου γιατί, λέει, είχαν βάλει σωματική άσκηση-κωδικό 6

αλλά κάθονταν στο παγκάκι (αντί π.χ. να κάνουν κάμψεις!) και αυτό οι μπάτσοι το έκριναν άξιο 300αριών. Κάτι που δείχνει εν πολλοίς αυτό που γίνεται εδώ κι ένα χρόνο απαγόρευσης κυκλοφορίας και πειθαρχικών μέτρων. Είτε με περισσότερη σωματική αστυνομική βία είτε συνήθως χωρίς αυτή καθώς περιστατικά σαν τη Ν. Σμύρνη όπου κάποιοι άνθρωποι πάνε να ζητήσουν απλά το λόγο από τους μπάτσους δεν είναι ο κανόνας, οπότε και οι μπάτσοι αποφεύγουν να δείξουν το πραγματικό τους πρόσωπο.

Τα εκτελεστικά όργανα του κράτους βάσει νόμου έχουν το δικαίωμα εδώ κι ένα χρόνο να ελέγχουν και να απειλούν με οικονομικό τσάκισμα-καταστολή την εργατική τάξη και τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα (αφού το ταξικότατο μέτρο των κορονοπροστίμων αυτούς αφορά κυρίως καθώς όποιος έχει φράγκα δεν το πολυσκέφτεται το 300άρι). Την όλη ουσία των πειθαρχικών μέτρων τη συνόψισε ο μπάτσος που είπε στην οικογένεια “άμα θέλουμε να σας γράψουμε, θα σας γράψουμε, τα παράπονά σας στο Χαρδαλιά” (δηλαδή κάνε μια ένσταση που θα απορριφθεί). Κάτι που έχει να κάνει με το πώς ερμηνεύει ο μπάτσος το νόμο, και που ισχύει για πολλούς νόμους αλλά με τα κορωνοπρόστιμα το εύρος του πώς θα ερμηνεύσει ο μπάτσος το αν τηρούνται ή όχι τα πειθαρχικά μέτρα διαστέλλεται όσο δεν πάει ώστε να του δώσει τη μέγιστη δυνατή ελευθερία κινήσεων να κόβει 300άρια. Κι αν αυτό γίνεται σε μια οικογένεια που τηρούσε πιστά τα μέτρα, εύκολα μπορεί να καταλάβει κανείς τι συμβαίνει σε άλλες “λιγότερο ξεκάθαρες” περιπτώσεις (π.χ. δε φοράς τη μάσκα σωστά σύμφωνα με το μπάτσο) ή σε περιπτώσεις που κάποιος απλά δεν επιθυμεί να εφαρμόσει τα πειθαρχικά μέτρα.

Μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην αστυνομική βία είναι κάτι ευχάριστο (ακόμα περισσότερο στη συγκεκριμένη συγκυρία), αλλά παράλληλα έχει τη σημασία του να μιλήσουμε και για τη βάση που νομιμοποιεί αυτού του τύπου την αστυνομική βία με υγειονομικά προσχήματα, να μιλήσουμε και για την αστυνομική βία που μπορεί να μην έχει ξύλο αλλά και αυτή βία είναι (καθώς η απειλή απλά της βίας -και του προστίμου- είναι πιο αποτελεσματική αφού συνήθως φέρει λιγότερες αντιδράσεις). Να αντιληφθούμε ότι περιστατικά σαν τη Ν. Σμύρνη βασίζονται και στο να γίνεται αποδεκτό ότι ένας μεταδοτικός ιός αντιμετωπίζεται με κρατικά διατάγματα, καραντίνες, πειθαρχικά μέτρα και πρόστιμα, στο να γίνεται αποδεκτό το άθλιο ιδεολόγημα ότι το να μεταδίδεται ο νέος κορονοϊός είναι κάτι σα δολοφονία άλλων ανθρώπων και ότι ο κάθε άνθρωπος πρέπει να αντιμετωπίζει τους άλλους και να αντιμετωπίζεται από αυτούς σαν “υποψήφιος διασπορέας κορονοϊού”, στο να κρίνεται αναγκαίο (έστω και με βαριά καρδιά) ότι πρέπει να ακολουθούμε ό,τι παραλογισμό και ό,τι αντικοινωνικό μέτρο επιβάλλουν το κράτος και οι ειδικοί του.

ΕΞΟ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ
ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΤΟΙΚΩΝ

Τι σημαίνει να είσαι γυναίκα εργάτρια με παιδιά στην καραντίνα

Κι αν η συνθήκη του να είσαι γυναίκα και μητέρα είναι δύσκολη, όταν σ' αυτή προσθέσεις το λοκντάουν και τα απαγορευτικά μέτρα τότε η συνθήκη αυτή γίνεται πολύ χειρότερη.

Οι γυναίκες-μητέρες, που είτε εργάζονται και εκτός σπιτιού είτε όχι*, και στην προ covid-19 εποχή ήταν επιφορτισμένες με το μέγλωμα των παιδιών (και μιλάμε για παιδιά μικρότερης ηλικίας που είναι δύσκολο έως αδύνατο να τα αφήσουν μόνα τους). Με τα λοκντάουν, όμως, και τα απαγορευτικά μέτρα από τις 7 (ή ακόμα χειρότερα από τις 6) η ανατροφή και η απασχόληση των παιδιών έχει γίνει μια 24ωρη δουλειά χωρίς ανάσα. Οι μητέρες είναι εκείνες που τη δεδομένη στιγμή πρέπει να είναι από πάνω τους καθ' όλη τη διάρκεια της τηλεκπαίδευσης. Πρέπει να εκπαιδευτούν σε νέες τεχνολογίες, που επιβάλλει η τηλεκπαίδευση, τόσο καλά ώστε να τις μάθουν και στα παιδιά και ποιος νοιάζεται αν δεν ήξεραν τίποτα απ' όλα αυτά πιο πριν. Πρέπει να είναι έτοιμες να λύσουν οποιοδήποτε πρόβλημα προκύψει κατά τη διάρκεια του μαθήματος. Είναι εκείνες που πρέπει να εκτυπώσουν τις ασκήσεις που έχουν τα παιδιά και να λειτουργήσουν σαν γραμματείς του σχολείου και αφού δουν το ένα βίντεο μετά το άλλο να διαβάσουν τα παιδιά τους και να απαντήσουν στις ερωτήσεις που έχουν.

Κι όταν η τηλεκπαίδευση και το διάβασμα τελειώσουν πρέπει να είναι εκεί για να απασχολήσουν τα παιδιά. Είναι λογικό πως τα λοκντάουν και οι απαγορεύσεις έχουν επηρεάσει και την καθημερινότητα των παιδιών. Έχουν αλλάξει τον τρόπο που εκτονώνονταν και κοινωνικοποιούνταν.

Αυτό δημιουργεί ένα κενό που "αυτόματα" πρέπει να έρθουν οι γυναίκες-μητέρες για να το καλύψουν (κάτι που δεν είναι θετικό ούτε για τα παιδιά σίγουρα καθώς αναπόφευκτα επιτηρούνται ακόμα περισσότερο). Είναι εκείνες που πρέπει να σκεφτούν δημιουργικούς τρόπους για να απασχολήσουν τα παιδιά μιας και οι καλλιτεχνικές ή αθλητικές δραστηριότητες, που προ covid-19 αποτελούσαν αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας των παιδιών, απαγορεύονται πια.

Αντιλαμβανόμαστε ότι εκτός από τους παραδοσιακούς ρόλους που είχε μια γυναίκα, τώρα πρέπει να είναι και δασκάλα και γραμματέας αλλά και διασκεδαστής για τα παιδιά της. Οι παραπάνω ρόλοι σε συνδυασμό με τις δουλειές του νοικοκυριού, τις κάνουν να τρέχουν όλη μέρα με αποτέλεσμα πριν καν το καταλάβουν η ώρα πάει 7 και από εκεί και πέρα απαγορεύεται και η βόλτα που θα προκαλούσε κάποια αποσυμφόρηση του άγχους που προκαλούν όλες αυτές οι ευθύνες. Οι μόνες δραστηριότητες που φαίνεται ότι μπορούν να κάνουν εκτός σπιτιού και μαζί με φίλους/φίλες είναι είτε τα ψώνια για το σπίτι είτε κάποια βόλτα μετά τις 7 αν έχουν βέβαια κατοικίδιο.

Προφανώς για τις γυναίκες-μητέρες που εργάζονται** και εκτός σπιτιού υπάρχουν και άλλα προβλήματα καθώς πρέπει να βρουν κάποιον/κάποια που θα είναι με τα παιδιά όσο αυτές είναι στη δουλειά. Αυτό προσπαθούν να το λύσουν είτε αλλάζοντας τα ωράρια εργασίας με τους συντρόφους/συζύγους τους είτε αν δεν γίνεται αυτό και βγαίνουν οικονομικά να προσλάβουν κάποια γυναίκα να φυλάξει τα παιδιά (τον ρόλο αυτό παραδοσιακά τον αναλάμβαναν οι γιαγιάδες και οι παππούδες αλλά τώρα “απαγορεύεται” να τους πλησιάσουν τα εγγόνια τους).

Και όχι, για όποιον βιαστεί δεν είναι υπερβολή τα όσα περιγράφουμε. Είναι η καθημερινότητα των τελευταίων 4 μηνών για τις γυναίκες που έχουν παιδιά.

*Γιατί και τα περίφημα “οικιακά” είναι εργασία με όλη τη σημασία της λέξης (άσχετα αν δεν πληρώνεται).

**Για τις άδειες ειδικούς σκοπού που δικαιούνται οι μητέρες δεν γίνεται ούτε λόγος καθώς ελάχιστες είναι αυτές που έχουν πάρει την συγκεκριμένη άδεια στον ιδιωτικό τομέα.

Τα λοκντάουν μάς προκαλούν ασφυξία.